

Alerta, ja arriba la tempesta

written by Fredi Bentanachs | 15 d'octubre de 2016

Sembla ser que hem arribat ja a la recta final. Després de la mort del dictador assassí Franco varen domesticar el PCE amb en Carrillo al capdavant (uns quants trets de la resistència del FRAP i del GRAPO) fent-los acatar la monarquia. La mateixa jugada amb el PSOE un cop destronat el professor Enrique Tierno Galvan i el seu PSP. Socialisme utòpic acatant el lideratge dels infiltrats falangistes en les figures de Felipe Gonzalez i Alfonso Guerra. Amb una oligarquia nacionalista totalment supeditada als bancs a les dues nacions més perilloses de l'estat Euskadi i Catalunya. A Catalunya l'independentisme fou perfectament atacat i controlat a través del pare Pujol. Amb uns quants crits de tant en tant. I a Euskalerrria un GAL per controlar els mossecs d'ETA. Semblava que tot encaixava en la democràcia espanyola. La monarquia "campechana", la transició sense violència. Doncs bé, a Catalunya la cosa se'ls hi va torçar amb l'aparició de l'MDT-TLL i quan una part important de la burgesia catalana farta de la cobdícia espanyola ja no en tenia prou amb un tros de pastís, el volia tot. Posteriorment, el regne d'Espanya, no vol ni necessita catalans, els feien nosa i vet aquí que el pare Pujol (que fos el que fos, però ningú li ha pogut fer ombra com a gran estadista que ha sigut i és) veu venir la patacada i decideix obrir la caixa de pandora, àdhuc destruint la seva pròpia xarxa de corrupció. Una lucidesa de la qual la història en parlarà algun dia. El seu llibre *Independents o residuals* va accelerar el què ja feia temps es coïa i aquí comencen les grans manifestacions independentistes i transversals sostingudes que deixen bocabadats a tot el món.

Un moviment popular al marge dels partits i transversal com mai, dretes i esquerres unides com a poble reivindicant les llibertats perdudes. Gent catalana d'origen o catalana d'adopció. Allò que tanta por feia a Espanya i que els partits

botiflers i lerrouxistes es varen entestar a tapar (PSC, PSUC i CiU) els hi esclatà a la cara. El procés català cap a la independència neix creix i és imparable, la burgesia catalana sacrifica llur partit matriu perquè entenen molt bé que l'estat català és molt més viable i segur que continuar amb la depauperada autonomia, tot i que en principi deixen la porta oberta a negociar la calma amb Espanya.

Als darrers temps s'ha demostrat que la força independentista és imparable i a Catalunya ho ha està removent tot. L'univers Colau i el PSC, darrers bastions del lerrouxisme, tampoc ho han pogut evitar. El ralenti que l'independentisme moderat pretenia posar al procés tampoc ha servit de res. Espanya, poc amiga de pactes i de democràcia ha perdut els nervis i ha dit prou al fals "bonisme". Han fet saltar pels aires el joc de la puta i la ramoneta i el progre-espanyol (reforma de la constitució, federalisme, referèndum pactat). Ara ja no calen més ambigüitats, van cap al xoc de trens contra els catalans amb totes les armes. Destruint el PSOE i l'esquerra pactista espanyola, arraconant Podemos, que ja no els serveix. No tan sols l'estat ha respost al President Puigdemont amb un nou 'No' sinó que ha enfonsat els seus propis vaixells de pacte. **El que s'està preparant a Ponent és un atac en tota regla per enfonsar la minsa reivindicació autonomista i carregar-se definitivament la Nació catalana.**

Per tant, en aquesta tessitura un cop els bàndols estan configurats sols ens queda proclamar la DUI i la resistència. El què ens arriba d'Espanya és la tempesta perfecta.

Catalans als baluards lluitem amb ardit per la nostra supervivència com a poble!

Donec perficiam.